

Слободан Вучинић

А ДА СМО ЗНАЛИ

I

А да смо знали повратили би време
Сад распукнута круна била би у пупољу
И дивљина би мирисала на успавани цвет
Суманутим ветровима било би отровано раскриће

И да смо знали воде би за часак стале
У јазу код поточаре било би места за нас
Да се на вилинским изворима умијемо
Маглом увијено лице да утопимо у тами

Но кад се нисмо сетили сад нам је теже
Па узалудно гледамо како нам крај прозора промичу
Неки страни људи са травом на длановима
И цветом што нам је на јастуку цветао

II

Било би можда боље да смо остали с песмом
Свако у својој јави не тражећи ништа за узврат
Шутњом довољно јаки за тако нешто
Или отпутовати првим возом у непознатом правцу

Било би можда боље да дана није било
У тами и камен станац изгледа чудовиште
Ту су незаспале птице најлепша музика
И њихов пој за жубор сенке која их крије

Мало је времена требало да нам се ране смире
Но варљиво је пролеће проникло у наша тела
Док се таласало и мирисало на со и пару
Сада нам косе врба кишама сунце пале

III

Шкрипа сломљеног зуба осујетила жељу
Запаљена свећа својим се пламеном теши
Светлости се клоне неке разбесне звери
Док потајно у тами немиру своме мир слуте

У овој шуми гнева где горски извор чами
Вражије игре играју зелени цветови воде
И коњаници сунца заводе невесту дана
Ко пре буде запаљен први ће сагорети

Враћени неком игром поједностављујемо време
А тако га је мало да нам и недостаје
Свевидећа је чак и оно што не видимо
Све је пролазно и јаче од нас самих

IV

Не поверовах птици а истину ми је рекла
Клела се у седам неба и своје лево крило
Да има извор наде где се занесењаци леже
Сада се лудо кајем и ево пишем песме

Због тога сам целе ноћи цевчио и снево
Римовао празне чаше са још празнијом главом
У зору за бакиши дао сам две речи
И то је довољно било да ми пркосе песмом

Ово ми ветровање заиста јутрос прија
А да сам знао и ветру бих певао у лице
Срушеним градом скитницама не дају пролаз
Пробудиле би кажу уснула степеништа

V

Овде ја са омчом око врата обешен остао дан
Неке га свете руке миловале до уморства
Залуд је поп молио за раба божега
Залуд звона опомињала да покој се спрема

Изгубљени и залубљени не знамо где нам је бол
Можда ће сутра умрети и река што нас буди
А тако мало било је свега и сад жалимо
Неко време што вратити би хтели

Уморни ко пси лугалице што у ноћ зуре
Па нам длакова глава светлости неком зрачи
Искомадано чекање у простору просуто
Нема састанка на који жудно чекасмо

VI

Данас нам није свеједно што све је прошло
Помислићеш да нисам певао о пролећима
Као да ти нисам певао о белој ивици сна
И спуштао се у воје одаје стазама несанице

Сада занесен лутам тражећи места за песму
Берем уличне светилке и ево руке ти светле
Ти опет слугиш неку сулуду игру
Сад кад за смех и сузу више немамо снаге

Ти још пркосиш кишама док у мене пониреш
Но твоја шутња не умањује бол
Ти нетакнута и лепа што волела си игру
И овог пролећа са својим луткама другуј

VII

Цело пролеће у себи носим знак паркова
Као сребрни цвет са неког месечевог поља
Сањам пупоље увелог листа и траве босиока
Једно је дрво и место под њим за миловање знало

Ту је видело сунце како се тражимо будни
Заборављену игру понављали смо из почетка
Моје би руке венуле у твојим понорима
Почињало би вражије коло кад никог није било

Целог пролећа мучи ме иста бољка
Као што у грлу носим исти знак паркова
Сад мелема нема видарица гором лута
Дозивају се траве шуми на темену